

[Handelsministeren.]

sigten for Fremtiden at lade Statens Overtræk tjene som Dækning for Sedlerne. Derimod kan udstedte Statsskatkammerbeviser tjene som Dækning, hvad der ogsaa udtrykkeligt staar i Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen spurgte mig ogsaa om Forholdet vedrørende det, der omtales i § 15, i hvilken der staar, at Udlaan kun kan ske mod betryggende Sikkerhed og normalt for indtil 3 Maaneder, højst for 6 Maaneder, og Fornyelse af Udlaan kan ske. I en vis Relation til dette Spørgsmaal spurgte det ærede Medlem, om der kunde udlaanes i fast Ejendom. Det har der ikke hidtil kunnet, og det kan der heller ikke efter Lovforslaget. Derimod kan Nationalbanken naturligvis erhverve sig en Panteobligation; der er ikke noget til Hinder for, at Nationalbanken kan købe en Panteobligation, ligesom Nationalbanken kan købe Kasseobligationer og køber Kasseobligationer. Men noget direkte Udlaan i fast Ejendom bliver der ikke Tale om alene af den Grund, at Udlaanstiden normalt er fra 1 til 3 Maaneder, højst 6 Maaneder. Der er ikke noget egentligt afgørende i Lovforslaget imod at udlaane i fast Ejendom; men det bliver saa kun for 6 Maaneder. Naturligvis kan man saa ogsaa forny Laanene, men i Almindelighed vil denne Bestemmelse betyde, at Udlaan ikke finder Sted i fast Ejendom. I øvrigt takker jeg det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen for hans tilsluttende Bemærkninger til Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Krag sagde, at det jo var rigtigt, at vi havde en vanskelig Tid i 1818 her i vort Land, da den nuværende Nationalbank i København begyndte sin Virksomhed, men, føjede det ærede Medlem til, der blev saa af denne Banks Ledelse ved Udarbejdelsen af denne Banks Statutter gjort en betydelig Indsats for at bringe det danske Pengevæsen, der da var kommet i Forfald, i Orden igen, og det ærede Medlem vilde haabe, at det ogsaa maatte lykkes nu, da vi staar i en vanskelig Tid, for den nye Ledelse og Regeringen at træffe saadanne Dispositioner, at disse kunde tjene til igen at bringe Tingene i Lave.

Jeg deler ganske dette Haab, som jeg ogsaa har givet Udtryk for i min Frem-

sættelsestale, og jeg har den Opfattelse, at Banken og Regeringen i Forening er pligtig til at afveje Tingene paa en saadan Maade, at det bedst mulige kommer ud af Samarbejdet og af den Virksomhed, som den nye Bank skal udfolde baade valutarisk og med Hensyn til den Rentepolitik, der skal føres.

Det ærede Medlem Hr. Krag spurgte mig, om Forholdet var saaledes, at Rigsdagen her stod over for et Enten-Eller, et Ja eller Nej, og det samme Spørgsmaal har det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der talte paa Det konservative Folkepartis Vegne, rettet. Her er ikke Tale om et Enten-Eller i den Forstand, at der ikke for Rigsdagen er Mulighed for at ændre i Bestemmelserne, fornuftigvis ikke; men de to ærede Ordførere er saa forstandige Mænd, at de naturligvis godt ved, at de Retningslinier, der er angivet her, og navnlig hvad der er angivet vedrørende Betalingen for Banken, vanskeligt lader sig ændre under Behandlingen her i Rigsdagen uden Risiko med Hensyn til Muligheden af at faa det godkendt ogsaa hos den anden Part.

Man maa jo ikke glemme, at der er to Parter til at ordne den Sag, der her er Tale om: Rigsdagen og Regeringen paa den ene Side og Nationalbankens Ejere paa den anden Side. Man kan ikke sige, at man ubetinget er frit stillet, saaledes som Forholdene er i Henhold til den gældende Lov, i Henhold til Oktrojen af 1907. Men der er naturligvis ikke noget i Vejen for, at visse Bestemmelser i Lovforslagets Tekst kan ændres, og hvis man kan finde en fornuftigere Ordning end den, der er foreslaaet, uden at bryde med det Princip, som har været grundlæggende ved Udarbejdelsen af Lovforslaget, da er ikke noget til Hinder for, at en saglig Drøftelse af hele Problemet kan finde Sted i Rigsdagen ogsaa med det Resultat, at Ændringer foretages.

Det glædede mig, at det ærede Medlem Hr. Krag vilde sige, at han fandt Betalingen rimelig, men ogsaa rigelig. Det falder sammen med, hvad jeg selv mener, og hvad jeg har givet Udtryk for. Det er jo rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Krag sagde, at det er et Monopolselskab, som har indtjent de Værdier, som det raader over, i Kraft af Monopolet, og at det derfor maa tage et vist Hensyn til Staten og ikke kan